

[Aksel Larsen.]

intuitivt kunne vide, at tre år senere ville Højesteret ændre sin praksis!

For det niende: Justitsministeren tror ikke, det ville have været rimeligt i december 1946 at afvente resultatet af de undersøgelser, hvis resultat foreligger nu, og ministeren tror ikke, det ville have været forsvarligt dengang at iværksætte en sådan undersøgelse.

Netop en sådan undersøgelse var det jo, daværende statsadvokat Carl Madsen havde besluttet at iværksætte, fordi kun den ville kunne opklare, om der forelå strafbart værnemageri. Justitsministeren — og folketinget — burde forsøge at forestille sig, hvad det ville betyde, om man i alle sager angående formodede eller beviste lovovertrædelser undlod at foretage de undersøgelser, der alene kunne skaffe klarhed. W. T. K.-sagen indtager i så henseende en særstilling.

For det tiende: Justitsministeren oplyser — sp. 1150 i fortrykket —, at „politiet ved revisor Bøytlers tiltrædelse forlangte et beløb som sikkerhed for sagsomkostninger“. Dette er positivt urigtigt.

Det var hr. Bøytler, som, efter at han ved rigsadvokatens upåkaldede og ekstraordinære mellemkomst var blevet antaget som revisor, forlangte et depositum stillet af firmaet. Det var ikke politiet. Politiet syntes ikke om tanken, men så gik hr. Bøytler til rigsadvokaten, som straks var villig. Herom har hr. Bøytler selv udtalt sig i sit svar til justitsministeriet på Carl Madsens klage af 8. september 1947. Hr. Bøytlers skrivelse er dateret 17. oktober 1947, originalen ligger i justitsministeriet, og i denne erklærer hr. Bøytler udtrykkeligt, at „jeg“ — altså Bøytler — „anmodede rigsadvokaten om at foranledige, at W. T. K. stillede et depositum på 50 000 kroner“. Og senere, at „jeg“ — altså Bøytler — „i sin tid har påtaget mig dette revisionsarbejde under forudsætning af, at der deponeredes et passende beløb til dækning af omkostningerne, og dette er på rigsadvokatens foranledning også sket“.

Originalen til hr. Bøytlers skrivelse beror som sagt i justitsministeriet. Det er således mod bedre justitsministerielt vidende, at man nu lader den nytiltrådte justitsminister fortælle folketinget, at W. T. K.s depositum var politiets og ikke Bøytlers og rigsadvokatens opfindelse.

For det ellefte: Da hr. Bøytler første gang krævede forskud udbetalt, skal krisepolitiet efter ministerens forklaring have sagt, at man plejede ikke at give forskud. Dette er ikke rigtigt. Krisepolitiet sagde, at

man plejede ikke og kunne ikke give forskud uden en vis, i reglerne foreskrevet dokumentation for, at der var ydet arbejde, som berettigede forskuddet. Men det er noget helt andet.

For det tolvte: Justitsministeren siger, at rigsadvokaten kendte ikke reglerne for udbetaling af forskud, så man kan ikke bebrejde ham, at han anviste forskud uden at overholde disse regler. Må jeg spørge justitsministeren:

Hvad sker der en færdselsbetjent, hvis han dirigerer færdslen forkert, fordi han ikke kender færdselsreglerne? Hvad sker der en jernbanemand, hvis han sætter forkert signal, fordi han ikke kender reglerne for signaltjenesten? Sikkert noget særdeles ubehageligt, for det er naturligvis disse tjenestemænds pligt at kende reglerne for det arbejde, de er beskæftiget med. Gælder tilsvarende ikke rigsadvokaten?

Har rigsadvokaten ret til at undskylde sig med, at han ikke kender reglerne for det arbejdsområde, han forvalter?

Men bortset fra, at det er grov embedsforsømmelse, hvis rigsadvokaten ikke kender love, forordninger og regler for sit embedsområde, så er det ikke sandt, at han ikke kendte disse regler. Muligvis har han ikke selv gidet sætte sig ind i dem, men han var blevet gjort bekendt med dem i brev fra Carl Madsen af 14. maj 1946, hvori Carl Madsen i anledning af Bøytlers forskudskrav ordret gengav disse regler, som bl. a. indbefatter krav om dokumentation for det udførte arbejdes omfang og omkostninger. Rigsadvokaten kendte altså reglerne, men brød dem — og har siden i strid med sandheden påstået sig frikendt efter tåbeparagraffen, og justitsministeriet er villig til det.

For det trettede: Ministeren siger, at man må tage i betragtning, at hovedrevisoratets retningslinier for forskudsbetaling er meget usikre. Nej, de er tværtimod meget sikre og aldeles ikke til at misforstå. Det mindste, hovedrevisoratet forlanger, er, at „vedkommende styrelse“ — i dette tilfælde naturligvis krisepolitiet, subsidiært den statsadvokat, der havde med sagen at gøre, nemlig Carl Madsen, men bestemt ikke rigsadvokaten — skal kende og kunne vurdere det udførte arbejdes omfang, før man går med på at udbetale forskud. Tror ministeren, der kan nævnes noget andet tilfælde, hvor en af anklagemyndigheden antagen revisor har fået forskud udbetalt, uden at disse regler er overholdt?

For det fjortende: Ministeren siger, at